

Arrest

nr. 118 647 van 10 februari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. VAN EENOO loco advocaat S. MICHOLT en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Hazara afkomstig uit het dorp Seya Paitow in het district Jalrez, provincie Maydan Wardak. U beschikt over de Afghaanse nationaliteit. U woonde met uw ouders in hetzelfde huis als uw oom van vaderskant R. en diens gezin. U ging niet naar school en volgde enkel koranlessen bij de plaatselijke imam. Ongeveer tien jaar geleden overleed uw vader aan de gevolgen van een ziekte. U was toen zeventien jaar oud. Volgens jullie tradities moest uw moeder na de dood van uw vader trouwen met R.. Ze weigerde dit en uw oom werkte dit uit op u. Hij sloeg u en vernederde u, ook in het openbaar. Uw oom had een kruidenierswinkel en uzelf werkte als landbouwer

op een klein stukje grond dat eigendom was van uw oom. U praatte over uw familiale problemen met de dorpsoudsten die uw oom aanmaanden om u beter te behandelen. Hij beloofde telkens om dit te doen maar hij bleef u mishandelen. Zes jaar geleden overleed ook uw moeder. U was wel geïnteresseerd in de Engelse taal. U studeerde thuis Engels en uw vriend Reza die in Kabul studeerde bracht voor u lesmateriaal mee. Omdat de thuissituatie voor u onhoudbaar werd besliste u uiteindelijk Afghanistan te verlaten. U leende 10.000 of 11.000 dollar van uw oom van moederskant en van vrienden. Na een reis van ongeveer vier maanden kwam u aan in België. Op 26 juni 2013 diende u in België een asielaanvraag in. U voegde toe dat u kampt met chronische keelpijn. U beschikt over een kopie van uw taskara.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van de door u ingeroepen feiten ten aanzien van u niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 § 2 b van de Vreemdelingenwet.

U verklaarde Afghanistan te hebben verlaten omdat u een slechte relatie had met uw oom van vaderskant bij wie u inwoonde. U werd door hem geslagen en vernederd, ook in het openbaar. U haalde geen andere vervolgingsfeiten aan. De door u aangehaalde problematiek is echter beperkt tot uw oom en het dorp of district waar uw oom woont. U heeft in dit verband niet aannemelijk gemaakt dat u zich niet elders in Afghanistan, in casu in de stad Kabul, zou kunnen vestigen om problemen met uw oom te vermijden. Hiernaar gevraagd antwoordde u dat Kabul niet groot is en dat uw oom u daar zou kunnen vinden onder andere omdat hij veel mensen kent die bij het openbaar vervoer werken (CGVS, p. 17). U hebt verder ook geen concrete aanwijzingen dat uw oom u effectief zou zoeken in Kabul. Wanneer u hiernaar gevraagd wordt geeft u als enige antwoord dat uw oom u haatte (CGVS, p. 17), hetgeen echter niet inhoudt dat hij u overal in Afghanistan zou komen zoeken, mocht hij hier al de tijd en het geld voor hebben. De redelijkheid van Kabul als intern vluchtalternatief voor u wordt hieronder verder besproken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient – ondanks het feit dat u afkomstig bent uit het district Jalrez gelegen in de provincie Maydan Wardak – evenwel de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld, daar het Commissariaat-generaal, op basis van uw verklaringen, van oordeel is dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Kabul.

U verklaarde immers dat u in Kabul een goede vriend heeft die u in het verleden reeds gesteund had door u boeken te brengen en het alfabet te leren en u te helpen met uw zelfstudie van de Engelse taal. Na uw vertrek uit Afghanistan haalde hij uw taskara uit uw ouderlijke woning en stuurde hij u een kopie ervan via e-mail (CGVS, p.6 en 8). U stelde weliswaar dat u vaak alleen was maar u reisde enkele keren naar toeristische plaatsen in een andere provincie om uw Engels te oefenen (CGVS, p. 16 en 17). Bovendien slaagde u er in om 10.000 of 11.000 dollar te lenen van uw oom van moederskant en van vrienden (CGVS, p. 7). Door het feit dat u het initiatief nam om zelfstandig Engels te studeren kan er bovendien weinig geloof gehecht worden aan uw bewering als zou u geen enkele formele scholing hebben genoten. Bovenstaande zorgt ervoor dat er voor u als gezonde volwassen man- die het Dari en een beetje Engels spreekt- voldoende mogelijkheden zijn om een leven op te bouwen in Kabul (CGVS, p. 6). Tot slot voegde u weliswaar toe dat u sinds jaren lijdt aan een chronische aandoening. U heeft constant keelpijn en voelt zich ziek. U zou hiervoor behandeld worden door de centrumarts. Hoewel u tot tweemaal toe expliciet gevraagd werd om uw medisch dossier uit het opvangcentrum over te maken heeft u dit tot op heden nagelaten (CGVS, p. 18 en 19). Uw verklaringen betreffende uw beweerde slechte gezondheidstoestand kunnen dan ook niet worden weerhouden als reden waarom u zich niet in Kabul zou kunnen vestigen.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal

burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabul nog

steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De door u neergelegde kopie van uw taskara kan aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Uw identiteit en nationaliteit worden hier immers niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

Verzoeker voert een schending aan van artikel 48/3, 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag, van de materiële motiveringsplicht, van de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2011/95/EU, en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire bescherming te verlenen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

Verzoekers asielrelaas berust op de problemen die hij zou ondervonden hebben vanwege zijn oom die wraak op hem nam nadat verzoekers moeder na de dood van haar man - tevens verzoekers vader - niet met hem in het huwelijk wilde treden zoals de traditie dit voorzag. Er zijn in dit relaas geen elementen die erop wijzen dat verzoeker vervolging zou vrezen omwille van zijn ras, nationaliteit, politieke overtuiging, religie, of zijn behoren tot een bepaalde sociale groep. Daargelaten de geloofwaardigheid van het relaas, kan dit in elk geval geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees in vluchtelingrechtelijke zin. Deze vaststelling volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen betreffende de vluchtelingenstatus niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou lopen in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire bescherming

Wat betreft het asielrelaas van verzoeker merkt de Raad op dat, daargelaten de geloofwaardigheid daarvan, de daarin aangehaalde problemen niet oplopen tot een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het relaas bevat geen elementen die verband houden met ernstige schade in de zin van punt a) van voormeld artikel. Van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming vervat in punt b) van voormeld artikel, kan, met verwijzing naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) inzake artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) slechts gewag worden gemaakt indien de slechte behandeling een "*minimum level of severity*" bereikt, waarvan

de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Als “*ernstige schade*” geeft verzoeker aan dat hij door zijn oom geslagen en vernederd werd. Uit het relaas moet blijken dat deze oom verzoeker in het verleden “*sloeg voor de ogen van de mensen*” (gehoorverslag p. 14). Deze incidenten waren luidens verzoeker te kaderen in de weigering van zijn moeder om, na het overlijden van zijn vader, te hertrouwen met zijn oom. In de betrokken periode woonde verzoeker bij die oom in, en was hij tevens werkzaam in zijn winkel en op diens land (*ibid.* p. 14). Uit verzoekers verklaringen blijkt evenwel dat verzoekers moeder ondertussen ook is overleden (vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken, p. 4), waardoor de directe aanleiding van de problemen tussen verzoeker en zijn oom is weggefallen. Bovendien werd bij het Commissariaat-generaal aan verzoeker de vraag gesteld waarom hij niet zou kunnen intrekken bij zijn oom aan moederskant die een groot deel van de 11.000 dollar voor verzoekers reis had voorgesloten. De verklaring die verzoeker hierop gaf, namelijk dat hij dit niet deed “*omdat de mensen zeggen dat dit een schande is*” en omdat hij anders zijn broers moest achterlaten is vaag en overtuigt geenszins temeer nu verzoeker door naar Europa te reizen zijn broers ook heeft achtergelaten. Hoe dan ook kan worden vastgesteld dat verzoeker een volwassen man is van achtentwintig jaar die 11.000 dollar kon mobiliseren om naar Europa te reizen, wat erop wijst dat verzoeker probleemloos een zelfstandig bestaan kan opbouwen volledig los en onafhankelijk van zijn oom.

Wat betreft de aanwezigheid van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet, werd door de bestreden beslissing omstandig gemotiveerd dat verzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in Kabul. Verzoeker betwist in zijn verzoekschrift zowel de redelijkheid als de veiligheid van een hervestiging in Kabul, en poogt dit te staven aan de hand van richtlijnen van het UNHCR alsook van tal van persuittreksels en rapporten van NGO's (21 stukken). Verzoeker voegt eveneens een medisch attest toe van Dr. Dandjin Njinku Leonie.

De Raad stelt vast dat indien uit de analyse van de veiligheidssituatie zoals weergegeven in de nieuwe richtlijnen van het UNHCR van 6 augustus 2013 inderdaad blijkt dat de situatie in Afghanistan sinds begin 2013 enerzijds is verslechterd, anderzijds ook blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict regionaal nog steeds erg verschillend is. Bovendien kan worden vastgesteld dat er nergens in dit rapport wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Voorts dient te worden benadrukt dat met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak onder meer op een richtlijn van het UNHCR waaruit blijkt dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). De geüpdatete richtlijnen van UNHCR van 6 augustus 2013 bevestigen deze regel op voorwaarde dat het vestigingsalternatief toegankelijk is, onder regeringscontrole staat en over de nodige infrastructuur beschikt om in basisbehoeften en levensonderhoud te voorzien. Uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal door verzoeker toegevoegd aan zijn verweernota nota, blijkt het volgende: van januari tot augustus 2013 gebeurden gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand in de stad Kabul. Het gaat om complexe aanslagen tegen ‘*high profile*’ doelwitten. Ook UNHCR bevestigt in zijn laatste richtlijn van 6 augustus 2013 dat de *Anti-Government Elements* (AGE's) ‘*high profile*’ doelwitten aanvallen. Het geweld in de hoofdstad Kabul is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel - meer bepaald veiligheidspersoneel - door aanslagen op regeringsgebouwen waarbij in hoofdzaak gebouwen van ‘*Afghan National Security Forces*’ (ANSF) worden geviseerd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden komen in Kabul niet voor. Burgers vormen met andere woorden geen doelwit voor de opstandelingen. Uit deze analyse blijkt dat het geweld in de hoofdstad niet aanhoudend van aard is en veeleer gelokaliseerd; de impact op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Kabul staat onder effectieve controle van de regering en is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Verzoeker is een volwassen jongeman die Dari en Engels spreekt en reeds jaren werkervaring heeft opgebouwd in de winkel van zijn oom en als landbouwer op de grond eveneens van zijn oom. Verzoeker kon bogen op de financiële steun van zijn oom langs moederszijde waardoor hij met een aan zekerheid grenzende

waarschijnlijkheid een financiële terugvalpositie heeft in geval dit nodig zou zijn. Er zijn verder geen objectieve argumenten aanwezig die erop wijzen dat het voor verzoeker *onredelijk* zou zijn om zich in Kabul te vestigen. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak en voormelde richtlijn van het UNHCR stelt de Raad vast dat, daargelaten de situatie in verzoekers momenteel beweerd district van herkomst, verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5 § 3 van de vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker verwijst naar de richtlijn van het UNHCR van augustus 2013, die hij als stuk 5 bij zijn verzoekschrift voegt, merkt de Raad op dat het UNHCR geen aanbeveling maakt om louter op basis van herkomst de subsidiaire bescherming toe te kennen aan asielzoekers uit 'onveilige' gebieden, doch dat dit een mogelijkheid is "*depending on the individual circumstances of the case*" (p.7). Wat betreft het concrete risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld, merkt de Raad op dat het EHRM, in zijn bevoegdheid artikel 3 EVRM te toetsen, slechts gewag maakt van een inbreuk in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld waarbij de loutere aanwezigheid van de terugkerende asielzoeker aldaar een reëel risico op ernstige schade teweeg brengt. Het EHRM bevestigde daarbij herhaaldelijk dat een dergelijke situatie zich in Afghanistan niet voordoet (EHRM, *J.H. vs. het V.K Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55; EHRM, *H. en B. vs. het V.K.*, 9 april 2013, § 93).

De vele stukken door verzoeker neergelegd over de situatie in Afghanistan in het algemeen en de situatie in Kabul in het bijzonder doen aan hetgeen voorafgaat geen afbreuk, doch wel in tegendeel bevestigen enkel dat het geweld in de hoofdstad niet aanhoudend noch willekeurig is waardoor er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift ten slotte ook een medisch attest waaruit blijkt dat hij in augustus 2013 een keelontsteking had. Er wordt in het verzoekschrift verder niet toegelicht waarom dit stuk werd neergelegd zodat niet kan worden ingezien in welke mate dit attest bij de behandeling van onderhavig beroep er wezenlijk toe kan bijdragen.

Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico loopt om ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Verzoeker vraagt *in fine* van haar verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER